

МОЛОДИЙ МЕДИК

№3, березень 2023 р.

Зробили краще, ніж природа

Унікальну операцію пораненому бійцю зробили лікарі Вінницької міської клінічної лікарні швидкої медичної допомоги (ВМКЛ ШМД). Полягала вона у відновленні плечової кістки, яку 25-річному хлопцеві з Вінниччини снарядом розірвало на передовій.

Як розповів головний лікар ВМКЛ ШМД, доктор медичних наук, професор Олександр Фомін, саму ідею відновлення втраченої частини плечової кістки замість ампутації руки, яка б мала виконуватися в такому разі за медичним протоколом, підказали молоді лікарі-випускники ВНМУ — нині співробітники кафедри хірургії ВНМУ №2. Серед них — аспірант кафедри Олександр Миколайович Литвинюк, а також асистент Олександр Васильович Белега, лікар, який і вів пораненого бійця.

На момент цієї розмови Олександр Белега знаходився у лавах ЗСУ. Відтак операцію спеціально для «ММ» прокоментували інші її учасники.

— Проблема полягала в тому, що боєць отримав дуже важку травму від передпліччя до ліктя. І найперше, що кидалося в очі, — це відсутність м'язів, шкіри та переламана кістка. Були всі показання до ампутації. Починаючи з того, що в пацієнта не збереглися м'які тканини, і закінчуючи тим, що в нього не було 2/3 плечової кістки.

Але коли взяли результати його досліджень в обробку, наші лікарі побачили, що та суглобова поверхня, в яку входить плечова кістка, пошкоджена незначно. Збереглася і частина плечової кістки біля ліктя.

І тоді одразу виникла ідея: чим раз замінити роздрібнену кістку, як накрити м'язи, фасції, шкіру, щоб це все зверхуросло, прижилося? — розповів Олександр Фомін.

— На металевий стрижень ми наклали сформований цемент з антибіотиком, ліва плечова кістка була виліплена таким чином, щоб уможливити прикріплення м'язів. Її

виліплювали, орієнтуючись на розмір правої руки. Зробили краще, ніж зробила природа, — говорить, посміхаючись, лікар-травматолог Павло Малецький. Для нього, за його словами, ця операція була з тих, від яких отримуєш неабияке задоволення.

Після оперативного втручання поранений був доставлений до Національного інституту хірургії та трансплантології ім. О.О. Шалімова. Там бійцю нарастили на рану м'язи та нову шкіру.

Після остаточного загоєння травмованої руки в утворену порожнину бійцю планують поставити постійний протез.

— Потрібно боротися за людину. Традиційні канони медицини передбачають використання для лікування переломів апаратів зовнішньої фіксації. Одні лікарі вважають, що їх треба знімати, а ми у деяких випадках бачимо, що можна і продовжити лікування за допомогою таких апаратів.

Чому б не дати природі зробити

свою справу: якщо кістка стоїть добре в такому апараті, то хай собі зростається. Тобто потрібно — я говорю це як молодий лікар — переглядати медичні канони з огляду сучасні можливості, яких стало більше.

Раніше за певних травм ми ампутували стопу, а тепер забираємо потихеньку, потроху, і те, що залишилося живе, залишаємо. І людина може ходити на цій стопі, — розповідає Самір Суар, що зараз займається науковою роботою та брав участь в унікальній операції.

Його підтримує лікар-травматолог Павло Малецький:

— Найпростіше було забрати ту руку, але ми ніколи з цього не починаємо. Ми завжди намагаємося зберегти. Там, безумовно, був величезний дефект: магістральне кровопостачання залишилося, а рука фактично працювати не зможе — нема кістяка. А тому й прийшла ідея зробити макет, який штучно замінить втрачену частину кістки.

**Початок.
Продовження на 2-й стор.**

Зробили краще, ніж природа

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Раніше медичний цемент ми використовували з іншою метою. Це етапне хірургічне лікування. Ми так гарно провели операцію, що самі дивувалися: на рентгенограмі робота лікарів виглядає як нормальне плече.

Ми — травматологи, і раніше подібні операції могли робити у військовому шпиталі або в серйозних університетських клініках та у наукових інститутах травматології й ортопедії. Змінився характер травми, вона стала в рази важчою. Але ми «витягуємо» пацієнтів.

Лікари кажуть, що хоча перехід до лікування військових травм, здебільшого спричинених вибухами, осколками та високою температурою, був нелегким, відбувся він швидко.

Сам пацієнт, якому врятували руку, почувається добре. Він — професійний військовий з Гайсинщини, якій по закінченні військового ЗВО у 2019 р. зразу відправився на Схід.

Це поранення у бійця третє. Рука потроху загоюється під наглядом вінницьких лікарів. Молодий капітан, з яким нам також вдалося поспілкуватися в ВМКЛ ШМД, мріє, щоб це було його останнє поранення та після відновлення налаштований знову стати до лав ЗСУ.

«ММ»

На кафедрах ВНМУ провели I тур наукових студентських олімпіад

У 2021 році був скасований II Всеукраїнський етап проведення студентських олімпіад через поширення на території України гострої респіраторної хвороби Covid-19, потім розпочалась російська агресія, й в Україні запровадили воєнний стан.

Все ж з метою якісної підготовки кваліфікованих фахівців галузі охорони здоров'я, підтримки та розвитку творчого потенціалу обдарованої молоді у нашому університеті було прийнято рішення про проведення I етапу наукових олімпіад серед студентської молоді.

До проведення олімпіад були залучені практично усі кафедри університету. Кожна кафедра організувала захід, дотримуючись законодавства щодо гарантування заходів безпеки.

Кількість учасників від кафедр була різною: від 6 (кафедра ендокринології) до 70 (біологічної та загальної хімії), у середньому — по 25–30 студентів. Деякі студенти брали участь у кількох олімпіадах.

У підсумку дипломом I ступеня нагороджували здо-

бувача, котрий набрав не менше 80% від максимально можливої сумарної кількості балів, що дорівнює 100% (три переможці з дисципліни). Дипломом II ступеня — ті, хто набрав не менше 70%, III ступеня — не менше 60%. А тому на деяких кафедрах визначення переможців проводилось у два етапи: кафедра анатомії людини, патанатомії, біологічної та загальної хімії, патофізіології, внутрішньої та сімейної медицини, акушерства та гінекології № 1, 2, фармації.

До наукових олімпіад було залучено понад тисячу студентів. Серед переможців є як вітчизняні, так і іноземні здобувачі вищої освіти. Цього року було прийнято рішення вписувати у диплом студента-переможця ще й прізвище викладача, який його підготував.

Олімпіади вже провели на більшості кафедр. Завдання (зважаючи на дисципліни, що викладаються на кафедрах, та курси студентів — I-VI) були різними, мали як теоретичну складову, так і практичний творчий зміст:

- розв'язання тестових ситуаційних та розрахункових задач;
- перевірка знання міжнародних стандартів лікування;
- обстеження хворих, вміння трактувати результати лабораторних та біохімічних аналізів, ЕКГ, спірограм, рентгенологічних досліджень;
- вирішення задач із описом конкретних клінічних випадків;
- опис операції за відеороликом тощо.

Здобувачі мали змогу виявити інноваційні підходи, клінічне мислення і навіть винахідливість у розв'язанні нестандартних завдань.

«Молодий медик» вітає усіх переможців I туру студентських наукових олімпіад та їх викладачів! Бажаємо наукового розвитку й вдосконалення знань і навичок, плідної роботи та нових здобутків.

Учасниці творчої студії «Вежа» представили ВНМУ на заході до Всесвітнього дня поезії

З нагоди Всесвітнього дня поезії (21 березня) креативний простір «Артинов» об'єднав творчу студентську молодь Вінниці. Відділ молодіжної політики за підтримки ГО «Дівчата» та Вінницька молодіжна рада стали організаторами оригінального заходу, в якому взяли участь автори творчої студії «Вежа».

Учасники зустрічі декламували вірші, виконували музичні твори — як власні, так і інших авторів. Від скрипки до гітари, сольне та гуртове виконання пісень, які вже давно

стали народними, авторська проза й вічна класика української літератури — усе це звучало для глядачів. Кожен мав можливість поділитися власною щемливою історією про кохання, гірку втрату чи незабутні подорожі.

Сьогодні твориться нова історія нашої країни, тому вірші про війну лунали особливо гучно, торкалися самого серця і спонукали до роздумів. Ведуча заходу влучно доповнювала виступи своїм «нестендапом».

Затишної атмосфери дійству додавали філіжанки ароматної кави

чи запашного чаю, якими пропонували насолодитися творчій спільноті. Приємно, що до заходу долучилося багато глядачів, які вітали декламаторів теплими оплесками.

Вінницький національний медичний університет представляли учасниці творчої студії «Вежа», яка діє на базі Наукової бібліотеки: Олена Баран, Олександра Дідьківська та Валерія Артеменко. Дружня аудиторія спонукала їх розкрити душу та виразити почуття через власні ліричні твори. Кожна з дівчат поділилася кількома власними віршами.

Чи то я завмираю,
Чи то світ поспішає надміру –
Епізоди зливаються в сіру картину,
А я з неї немов випадаю.
Я хапаюсь за дні,
Що втікають піском з-поміж пальців;
Цілий світ навкруги мов кружляє у вальсі,
Залишивши мене у п'яті.
Я сліdkую за ним,
Впивши очі, мов кігті, у спину,
І збирається задрісти в мені по краплині,
Огортаючи димом їдким.
Дотик вкрадливих рук –
Це самотність мене обіймає.
Ми втечемо удвох до самотнього раю,
Де є тільки дерев перегук.
Непривітна похмурість
Височить у саме піднебесся.
Я віддам свою душу – хай між нею
несеться,
Може, зловить життєву мудрість.
Вдих – і видих. І вдих.
Крок за кроком по мертвому листю.
Я знайдусь, якщо раптом загублюся в
лісі,
Та блукатиму в людях навів.
Вглиб іти мерзнуть ноги,
Та й вертатись у тіло вже треба.
І хотілося б дим видихати у небо,
Та з грудей вилітає...
Нічого.

Олена Баран

Це дівчина, що навчилася жити,
Щодня забуваючи минулого пил.
Вона навчилася не вірити людям, а якщо й вірити, то не тужити,
Зруйнувала слабкості тил.
Зібравши волю в кулак жити для себе.
Любити себе, йти тільки вперед.
Вона вже забула про тебе,
Тепер ти для неї лиш в шафі старинний плед.

Валерія Артеменко

поети не мають писати тільки хороші вірші,
вони можуть писати про будь-що та будь-як, виражаючи те, що у
них на душі,
поети наповнюють сенсом усе, що до цього було пустим,
я не поет, просто так вийшло, що знаю декількох із них.

поети не мають писати щодня і видаватися навесні,
вони можуть перетворювати тексти у попіл або (якщо повезе) у пісні,
поети можуть експериментувати із наголосами та придумувати нові
слова,
той, хто створює якісь правила, нехай дотримується їх сам.

поетам можна писати будь-де, бо вони часто гублять думки,
якщо вчасно не записати, їх потім можна і не знайти,
я годину шукаю у ванній кімнаті придумані два рядки,
найгірше, що ви можете заподіяти поету, — просто відволікти.

поетам можна бути веселими, але найчастіше вони сумні,
їм шкода, що не можуть записувати все, що придумали уві сні,
щасливий той, хто зміг прокинутися і щось написати встиг,
але то не про мене, я не поет, просто знаю декількох із них.

Олександра Дідьківська

Учасникам та глядачам сподобався формат творчої зустрічі. Свої враження «вежівці» висловили по завершенні заходу:

«Дуже сподобалося відкривати для себе нові таланти серед молоді і було приємно взяти участь, щоб поділитися і своїми вміннями!!! Але я вважаю, ми виступали найкраще» (Валерія Артеменко).

«Наші гідно показали себе та були фінальною нотою заходу. Хочеться відзначити злагоджену роботу працівників простору та організаторів заходу» (Дмитро Вороний).

«Загалом враження дуже й дуже позитивні» (Олена Баран).

Творча зустріч підтвердила, що студентська молодь Вінниці щира у любові до поетичного слова. Їхні по-

езії є відображенням внутрішнього світу та вираженням найпотаємніших сподівань, мрій, почуттів. Сподіваємось, що й надалі кожен з них в серці буде нести частинку любові до поетичного слова.

**Наукова бібліотека ВНМУ,
вежівці: Юлія Деркач,
Дмитро Вороний**

День народження Тараса Шевченка: біографія та неочікувані факти

Тарас Григорович Шевченко — визначна постать української історії. Він залишив по собі величезну творчу спадщину. А вірші, написані понад століття тому, актуальні й досі.

У березні Україна та весь світ вшанували пам'ять визначного поета, художника та мислителя з нагоди 209-річчя від його народження. Цікаві факти про Тараса Григоровича читайте у матеріалі.

Тарас Шевченко, якого ми знаємо як визначного поета, класика української літератури, мислителя та художника, народився 9 березня 1814 р. у селі Моринці на Черкащині, в родині кріпаків. У родині, окрім Тараса, було 6 дітей.

У восьмирічному віці батько віддав Тараса до школи. Хлопцеві було 11 років, коли він повністю осиротів, а у віці 14 років його взяли казачком до маєтку магната.

Зі свитою пана П. Енгельгардта юний Тарас потрапив у 1829 р. до Вільно (нині Вільнюс), де його віддали навчатись малюванню. З 1831 р., у Петербурзі, він продовжив навчатись та працювати в артілі живописця Ширяєва.

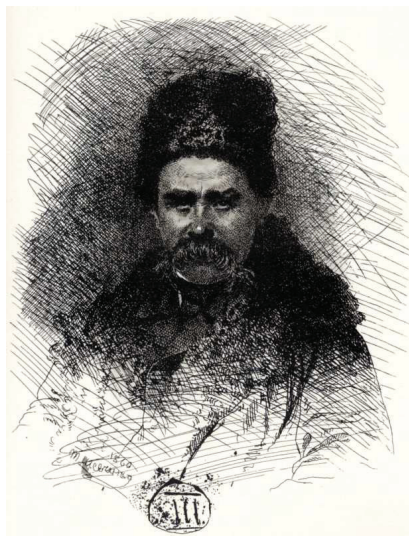
В ці кілька років Тарас Шевченко створює свої перші літературні та живописні твори, знайомиться з І. Сошенком, Є.Гребінкою, В. Григоровичем, О. Венеціановим, В.Жуковським та К. Брюлловим. Саме двом останнім він завдячує звільненням з кріпацтва у 1838 р. Тарасові тоді було 24 роки.

У 1838–1843 рр. він навчається в петербурзькій Академії мистецтв, видає збірку «Кобзар» та поему «Гайдамаки». По закінченні навчання подорожує Україною, а з 1845 р. переїжджає жити до Києва.

У 1847 р. Тарас Шевченка заарештували разом з іншими членами Кирило-Мефодіївського товариства. Десять років він перебував в арештах і засланнях, у 1859 р. отримав дозвіл повернутися до України, але перебував під наглядом поліції, а згодом знову був заарештований.

Через заслання та хвороби поет передчасно помер 10 березня 1861 р. Спочатку він був похований у Петербурзі, а у травні 1861 р. прах перевезли на Чернечу (тепер Тарасову) гору поблизу Канева. Це місце Шевченко вказав у заповіті.

За все своє життя він провів в Україні 15 років.

Цікаві факти про Тараса Григоровича:

1. Твори Тараса Шевченка перекладені більше ніж 100 мовами світу.

2. Найкрихітніше видання «Кобзаря» має розмір 0,5 кв. мм. Його зробив майстер з України Микола Сядристий.

3. Збірка «Кобзар» перевидавалася чотири рази, а за часів СРСР її тираж налічував 8 млн.

4. У світі Шевченку встановили 1384 пам'ятники. Більшість із них розташовані на території України, ще 128 — у 35 країнах світу, зокрема Бразилії, США, Китаї.

5. Найбільший портрет Шевченка має площу 500 кв. м. Написали його у Харкові на стіні 17-поверхового житлового будинку.

6. Перше видання «Кобзаря», яке вийшло у 1840 р. накладом 1000 примірників, розкупили за 2 тижні.

7. За життя Тараса Григоровича більше цінували як художника, а не як поета. Він створив понад 1300 картин, до нашого часу збереглися понад 800.

8. Поет любив каву по-віденськи. Але його улюбленим напоєм був чай, у який поет, за спогадами історика Миколи Костомарова, любив додавати ром.

9. 2500 рублів, або 45 кг срі-

бла, на сучасні гроші — понад 40 тис. доларів. Саме за стільки викупили Тараса з кріпацтва його друзі. Заробив таку суму Карл Брюллов, написавши портрет Василя Жуковського і продавши його на аукціоні. За іншими свідченнями, аукціон зібрав тільки половину грошей, іншу додали заможні петербуржці — вихідці з України.

10. На честь Шевченка у 1975 р. названий один із кратерів на Меркурії. У 1982 р. затверджено назву 2427 Kobzar для астероїду, що рухається між орбітами Марса та Юпітера.

11. Поет вмів і любив співати народні пісні, акомпануючи собі на гітарі. Його улюбленими піснями були «Забілили сніги», «Ой не шуми, луже!», «У полі могила з вітром говорила», «Гей, хто лиха не знає», «Ой ходив чумак молоденький сім рік по Дону», «Ой ішов чумак (козак) з Дону».

12. У заслання Шевченко брав участь в описовій експедиції на Аральське море (1848-49 рр.), як картограф, топограф і гідрограф. Зроблені за його описами та замірами карти-лоції використовувались ще в 1960-70 рр.

13. В Україні на честь Шевченка названі 352 населених пункти: Тарасівка, Шевченкове, Тарасівці, Тарасо-Григорівка, Кобзар тощо.

14. На вірші поета створені сотні пісенних творів — від балад до рок-композицій.

Останнім прижиттєвим виданням Шевченка став «Буквар Южнорусский» (1861 р.) Написаний українською мовою з використанням російських літер, він призначався для навчання грамоти в недільних школах, вийшов накладом 10 тис. примірників. Книга була найдешевшою з подібних підручників, а оплатив її видання сам автор: він розіграв у лотерею автопортрет у кожусі і смушевій шапці.

«ММ»

Спорт об'єднує та надихає: відбувся турнір чоловічих команд з баскетболу пам'яті професора Бориса Когана

16-17 березня відбувся Відкритий міський турнір з баскетболу серед чоловічих команд пам'яті професора ВНМУ Бориса Когана. Організувала турнір Вінницька баскетбольна федерація за підтримки в.о. ректора ВНМУ ім. М.І. Пирогова професора Вікторії Петрушенко, Комітету по фізичній культурі та спорту Вінницької міської ради (КФКС), Федерації баскетболу України, Федерації баскетболу Вінницької області. Спонсором став медичний центр «Альтамедіка».

У змаганнях взяли участь чотири команди: Вінницького технічного коледжу (ВТК), Вінницького національного технічного університету (ВНТУ), Вінницького національного медичного університету та Дитячо-юнацької школи олімпійського спортивного резерву з баскетболу (СДЮСШОР).

Турнір урочисто відкрили в.о. ректора ВНМУ професор Вікторія Петрушенко, голова КФКС Сергій Краєвський, спеціаліст Спортивного комітету Маріанна Віня, завідувачка кафедри фізичного виховання та ЛФК ВНМУ професор Лариса Сарафинюк, голова Федерації баскетболу Вінницької області Марк Поляковський.

— Професор Борис Йосипович Коган був не тільки видатним науковцем, але й баскетболістом, добре знав у Вінницькій області та в Україні. Він був видатним анатомом, очільником напрямку вивчення функціональної морфології та генетики розвитку в нашому університеті. Й водночас завдяки зусиллям Бориса Йосиповича у нас потужно розвивався баскетбол, — прокоментувала початок турніру в.о. ректора ВНМУ В. Петрушенко.

— Хочу побажати кожній команді

перемоги та показати яскраву гарну гру, отримати задоволення, — з такими словами М. Поляковський оголосив турнір відкритим.

У першій грі турніру зустрілись команди ВТК та СДЮСШОР. Перевага у грі переходила від одного до іншого суперника, але наприкінці матчу баскетболісти технічного коледжу вирвалися вперед та втримали лідерство.

Голова КФКС Вінницької міської ради Сергій Краєвський назвав турнір гарним проектом, у якому об'єднались зусилля міської влади, спортивних організацій, навчальних закладів і меценатів.

— Історію творять особистості. Одним з таких людей був професор Борис Коган, чудова людина, відома як видатний тренер та видатний науковець. Тим, що цей турнір відбувся, ми завдячуємо Збройним силам України, які захищають нас. А спортивні змагання — наш спосіб показати, що ми незламні й нікому нас не спинити.

У другій грі на вболівальників очікувало справжнє баскетбольне свято. Інтрига у протистоянні команд ВНТУ та ВНМУ наростала кожної хвилини. В останній чверті наші хлопці мали невелику перевагу, але гравці технічного університету змогли перевести матч в овертайм, а потім — вибороти перемогу та вийти у фінал турніру.

— Атмосфера надзвичайна, — поділився враженнями головний лікар МЦ «Альтамедіка» Богдан

Шевня. — Я колись теж грав у баскетбол. Це гра, яка вимагає швидко приймати рішення, відчувати себе частиною команди. І перемагає завжди той, хто найкраще грає в команді.

Наступного дня у першій грі за третє місце в турнірі змагались команди СДЮСШОР та ВНМУ. Наша команда мала очевидну перевагу у рівні гри, завдяки чому й здобула перемогу.

В останній грі 17 березня зішлись команди ВНТУ та ВТК. У другій половині матчу рахунок на користь технічного університету почав стрімко зростати, й команда отримала впевнену перемогу, посівши перше місце в турнірі. Команда Вінницького технічного коледжу стала срібним призером.

Окрім кубку переможцю та медалей за друге й третє місце цінні подарунки отримали найкращі гравці турніру.

— Я у захваті від нашої міської баскетбольної спільноти, — прокоментувала турнір Лариса Сарафинюк. — Хлопці показали дуже гарну гру, були дуже природними, професійними на спортивному майданчику. Мені дуже приємно, що вшановується пам'ять мого вчителя, наукового керівника. Турнір — це можливість в наш тяжкий воєнний час показати силу духу, силу тіла та, звичайно, ми сподіваємось на нову зустріч вже під мирним небом нашої України.

В заключному слові Марк Поляковський подякував всім учасникам та повідомив, що Кубок Когана знову планують зробити щорічними змаганнями. Є плани вивести турнір на новий рівень: запрошувати до участі команди з інших міст України. Баскетбольний турнір чоловічих команд пам'яті професора Бориса Когана має стати однією з візитівок Вінниці.

Вітаємо усіх, хто відсвяткував у березні ювілейний день народження:

- Бобрука Володимира Петровича — декана фармацевтичного факультету
- Вайн Ріту Михайлівну — лаборантку кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики
- Денисюк Ольгу Миколаївну — доцентку кафедри фармакології
- Драчук Валентину Павлівну — робітницю будівельної групи
- Змерзлого Сергія Володимировича — провідного інженера будівельної групи
- Кіщука Василя Васильовича — завідувача кафедри ЛОР-хвороб
- Мельника Анатолія Григоровича — інспектора з вій-

- ськового обліку військово-мобілізаційного відділу
- Полянчикову Надію Борисівну — прибиральницю службових приміщень
- Процюк Тетяну Леонідівну — професорку кафедри педіатрії № 1
- Трухманову Світлану Леонідівну — доцентку кафедри філософії та суспільних наук
- Фоміну Людмилу Василівну — начальника навчального відділу

Зичимо ще багато плідних літ, миру та здоров'я, злагоди в родинях, щастя, любові й турботи від близьких.

Віктор Іванович Шевчук:

«Ми робимо так, щоб максимально відновити якість життя людини»

Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю ВНМУ ім. М.І. Пирогова знаний в Україні та за кордоном завдяки науковим та практичним розробкам. Не менше він відомий високим рівнем лікування, уважним ставленням до пацієнтів, яких щороку у закладі перебуває понад 5,5 тисяч. «Молодий медик» вирішив дізнатися, як інститут працює в умовах воєнного часу.

Від порогу приймального відділення в Науково-дослідному інституті реабілітації осіб з інвалідністю багатолюдно. У стаціонарі зайняті практично всі палати, на кожному поверсі триває робота з пацієнтами. Лікарі, середній та молодший медичний персонал, інтерни та студенти, волонтери — кожен заклопотаний своєю справою, і з цього складається єдиний злагоджений порядок.

Цей науково-дослідний заклад почав працювати у 1974 р. як філіал Українського Центрального НДІ експертизи працездатності інвалідів Мінсоцзабезпечення України. На той час в інституті функціонувало 6 відділень.

Назва і підпорядкування закладу змінювались залежно від завдань та напрямку наукової діяльності. З 2008 р. — Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю ВНМУ ім. М. І. Пирогова (далі у тексті — НДІ, Інститут, клініка).

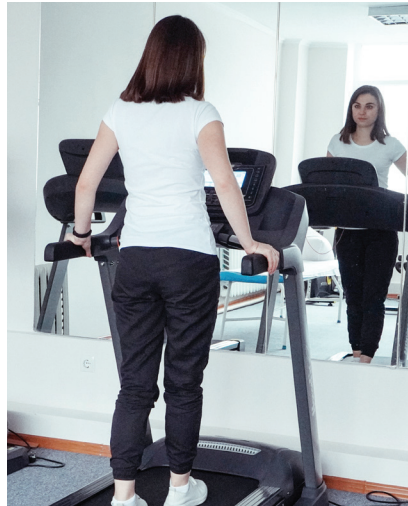
Зараз клініка має вищу акредитаційну категорію й працює відповідно до ДСТУ ISO 9001:2015.

Основні напрями діяльності інституту: реабілітація осіб з інвалідністю і наукова робота.

«Ми проводили й проводимо роботу з дослідження різних аспектів реабілітації осіб з інвалідністю в Україні, — каже директор Інституту професор, д. мед. н. Віктор Іванович Шевчук.

Крім цього, з огляду на євроінтеграцію й прийняття ВООЗ у 2001 р. Міжнародної класифікації функціонування обмежень життєдіяльності та здоров'я, галузева наука має точніше визначити поняття інвалідності та окреслити напрями вдосконалення соціального захисту осіб з обмеженими можливостями.

Зараз ми одночасно виконуємо три наукові теми, дві з яких фун-

даментальні, а одна — прикладна. Така кількість НДР — це рівень великих академічних інститутів. Заплановані теми проходять конкурсний відбір за актуальністю, значущістю для галузі, очікуваними результатами, кваліфікацією співробітників».

Наукові та практичні розробки вчених Інституту з проблем медико-соціальної експертизи та реабілітації осіб з інвалідністю, комплексно-дистракційного остеосинтезу у відновному лікуванні інвалідів, ампутаційної хірургії, ревматології широко відомі в Україні та за її межами. Заклад підтримує тісні зв'язки з науковими центрами України та інших країн з питань розробки й впровадження в медичну практику новітніх технологій.

У НДІ функціонують прийнятно-консультативне та п'ять стаціонарних відділень загалом на 250 ліжок:

- ортопедо-травматологічне;
- неврологічне для хворих з порушенням мозкового кровообігу;
- вертеброневрологічне;
- ревматологічне;
- поліекспертне.

Є в клініці також операційно-анестезіологічна служба, реабілітаційне відділення, кабінети функціональної діагностики та рентгенологічний, аптека. Працює клініко-діагностична лабораторія, акредитована й сертифікована згідно з вимогами ISO, яка виконує широкий спектр досліджень для наукових і клінічних потреб.

На базі НДІ розташовані чотири кафедри університету: внутрішньої медицини медичного факультету

№ 2, внутрішньої медицини № 2, травматології та ортопедії, фізичної та реабілітаційної медицини.

Працюючи в клініці, студенти старших курсів, отримують практичні навички, вчаться виконувати лікарські маніпуляції, перев'язки, вести історію хвороби. Інститут зацікавлений у допомозі студентів, бо рук зараз не вистачає.

Для студентів немає ніяких обмежень у відвідуванні клініки чи заняттях, оскільки політика Інституту — працювати в постійному в контакті з хворими в стаціонарах, в лабораторіях і кабінетах.

«Ми багато років, ще у мирний час, ґрунтовно займалися питаннями реконструктивних операцій на вадних куксах кінцівок та підготовки до протезування. На превеликий жаль, з початком війни кількість таких хворих значно зросла, — розповідає Віктор Іванович. — Зараз приймаємо осіб з наслідками вогнепальних, мінно-вибухових травм, опіків, компартмент-синдрому.

Первинна обробка таких травм відбувається в екстремальних умовах, тому згодом можливі різноманітні ускладнення, над усуненням яких і працюємо. Ми робимо так, щоб максимально відновити якість життя людини. Є в нас хворі з наслідками черепно-мозкових травм, порушеннями кровообігу та іншою патологією».

Щоб пацієнт був готовий до протезування, потрібно забезпечити повне загоєння рани, безболісний післяопераційний рубець, привчити м'язи і шкіру до навантажень, відновити атрофовані м'язи. Лікування і реабілітація в клініці проводяться державним коштом, для пацієнтів вони безплатні.

«Госпіталізація в нас планова, — каже медичний директор клініки Ірина Володимирівна Куриленко. — Намагаємось планувати так, щоб нікому не відмовити, але водночас щоб кожен отримав якісну належну допомогу».

Пацієнти клініки проходять дуже серйозну фізичну реабілітацію із застосуванням спеціальних тренажерів та вправ, масажу, електростимуляції. Три реабілітаційних зали з тренажерами працюють з постійним навантаженням: тут з кожним пацієнтом персонально займаються фізіотерапевти, реабілітологи.

У притишеному гомоні голосів чутно українську, англійську, французьку — з перших днів російського вторгнення до клініки приїздять безоплатно працювати фахівці міжнародної організації «Лікарі без кордонів» (MSF).

Поліклінічне відділення обслуговує стаціонарних пацієнтів. Діагностична база ґрунтовна: кардіографія, ехокардіографія, холтеровське моніторування, УЗД всіх органів і систем, навантажувально-тестова велоергометрія, реовазографія всіх систем, ЕЕГ, електронейроміографія.

«Працюємо над поповненням нашої бази, шукаємо можливості придбати або отримати додаткові діагностичні пристрої. Зараз у нас є потреба у придбанні біомеханічної доріжки — вона дала б змогу посилити наукову складову нашої діяльності», — коментує огляд відділень клініки Ірина Володимирівна.

Любов Іванівна Маринич, співробітниця кафедри внутрішньої медицини, розповідає, що усі працівники кафедр проводять консультативну та лікувальну роботу у різних відділеннях Інституту:

«Ми ведемо хворих, маємо можливість показувати студентам пацієнтів, спілкуватися. Це важливо, що молоді лікарі мають змогу навчатися. Крім того, ми проводимо консультації як вузькі спеціалісти: гастроентеролог, кардіолог тощо».

«Співробітники кафедри — лікарі висококваліфіковані та компетентні, ведуть у нас найскладніших пацієнтів, до яких потрібний певний підхід, проводять лікувальну, консультативну роботу, чергують по клініці. Поруч з лікарями-наставниками отримують досвід студенти

та інтерни. Завдяки комплексному підходу ми маємо результат — задоволених пацієнтів», — додає Ірина Володимирівна.

Кожного року спільними зусиллями кафедр та науковців ми складаємо план нововведень і впроваджень на наступний рік. Аналізуємо сучасні світові напрацювання й разом зі співробітниками кафедр намагаємось впровадити їх у клінічну роботу Інституту».

Відділення відновлювального лікування працює без вихідних: тут на пацієнтів чекають процедури з лазером, ультразвуком, електрофорезом, електростимуляцією, магнітотерапією, парафінотерапією, працюють два масажних кабінети

«На першому місці — фізична реабілітація, тому всі можливі засоби фізичної реабілітації ми намагаємось використати якщо не на 100%, то на 99%», — коментує медичний директор.

Не функціонують у клініці зараз тільки кабінети водолікування, оскільки там обладнане укриття.

Маковій Неля Олександрівна, інтерн першого року спеціальності «терапія», яка проходить стажування у поліекспертному відділенні, каже, що дуже хотіла потрапити саме до НДІ:

«Моя спеціалізація — внутрішні хвороби. У відділенні дуже цікаво працювати, бо тут багато пацієнтів з різноманітними, часто рідкісними захворюваннями. Тут гарний колектив, професійні лікарі, в яких можна багато чому навчитись і в науковій, і в практичній діяльності».

Дівчина вже освоїла роботу з медично-інформаційною системою, під наглядом лікарів веде хворих,

займається оволодінням лікувальним та діагностичним обладнанням.

«На наших інтернах теж велике навантаження, але вони добре справляються», — додає Ірина Володимирівна.

З пацієнтами Інституту працюють психологи, соціальні працівники, юристи: дехто з цих фахівців у штаті, інші — на волонтерських засадах. Допомога потрібна, зокрема, з оформлення документів на протезування, лікування за кордоном, отримання соціальної допомоги.

Нещодавно Інститут отримав гуманітарну допомогу з США. «Лікарі без кордонів» купили для закладу надпотужний генератор — він здатний за потреби забезпечити роботу і основних, і допоміжних служб.

Лікувальна робота в клініці не зупиняється ні на мить, але й соціальне життя теж різноманітне: для пацієнтів працює бібліотека, проводяться лекції, концерти, шахові турніри, спортивні змагання.

Враженнями ділиться Якута Олена Іванівна, пенсіонерка, суддя у відставці, постійна пацієнтка НДІ:

«Я хворюю на ішемічну хворобу серця, остеохондроз, остеопороз. Дякуючи персоналу клініки я змогла працювати до 66 років.

Звернутись сюди мені порадила одна з колег-суддів. Майже 40 років я пацієнтка цього Інституту, і лікування тут на найвищому рівні. Колектив дуже відданий справі — від санітарочки до головного лікаря. Старих людей важко лікувати, але тут весь персонал завжди чуйний, уважний.

На мою думку, Міністерство охорони здоров'я має давати сюди більше коштів. Бачу, як співробітники постійно стараються, вишукують можливості забезпечити пацієнтів якісним триразовим харчуванням, ліками, гуманітарною допомогою».

«База у нас хороша. Щоправда, немає апаратів МРТ і КТ — вони потрібні, але поки що питання їх придбання не вирішене, — каже Віктор Іванович Шевчук. — Треба міняти ліфт: MSF допомогла нам придбати новий, зараз шукаємо кошти, щоб оплатити установку».

Наступного року Науково-дослідний інститут реабілітації осіб з інвалідністю відзначатиме пів століття, як допомагає людям повернутися до повноцінного життя, розвиває українську медичну науку й практику, виховує нових лікарів. Дякуємо колегам за плідну невпинну роботу.

Тетяна Ігнатівна

Збірна ВНМУ взяла участь у чемпіонаті області з футзалу серед команд ЗВО

З 2 по 17 березня тривав чемпіонат Вінницької області з футзалу серед студентських збірних команд закладів вищої освіти 2022/2023 навчального року.

Урочисте відкриття турніру відбулось на базі спортивного комплексу «Аква-Він». У події взяла участь в. о. ректора ВНМУ, д. мед. н., професор В.В. Петрушенко. Щиро вболіваючи за успіх збірної університету, очільниця закладу висловила вдячність кожному гравцеві, а також СК «Аква-Він», ГС «Асоціація футзалу Вінницької області», Вінницькій обласній асоціації футболу.

У вітальному слові Вікторія Вікторівна наголосила:

— На мій погляд, кожне спортивне починання студентів і всіх наших молодших колег має отримувати належне висвітлення на засіданнях ректорату та Вченої ради університету. Кожен працівник медуніверситету просто зобов'язаний знати наших промоутерів і, не побоююся цього слова, справжніх героїв.

Гравці університетських збірних захищають честь ВНМУ (говорю не тільки про футзал, але й про жіночий волейбол, чоловічий баскетбол тощо). Ми мусимо сприяти талановитим спортсменам, створювати належні умови для спортивного саморозвитку.

Треба пам'ятати: без належного рівня фізичної культури ми не зможемо виховати здорову націю. Тож медичні заклади вищої освіти мусять йти попереду всіх, демонструючи позитивний приклад реклами спорту для інших державних установ. Спорт — це справді модно!

Одразу після урочистого відкриття збірна ВНМУ першою зіграла з досвідченою командою КФК-7 Динамо Харків. Спортивний противник виявився достойним учасником змагання, демонстрував високий рівень гри. Однак

команда ВНМУ зуміла взяти гру харків'ян під контроль і в перший ігровий день утримала рахунок 1:1.

Третього березня, в другому турі чемпіонату, збірна команда ВНМУ виступила проти студентів із Вінницького національного технічного університету. І завдала їм нищівної поразки з рахунком 7:1.

За результатами перших двох ігор збірна ВНМУ зайняла перше місце в проміжному турнірному заліку. Але наступна гра — з командою Вінницького державного педагогічного університету — виявилась переломною. На останніх секундах напруженої боротьби (рахунок 3:3) наша команда пропустила м'яч, і, за оцінкою тренера, це був психологічний струс.

— Наші хлопці — просто молодці, попри те, що ми не виграли. Вони показали потужну боротьбу проти суперника, за якого грали професіонали, — каже головний тренер команди Іван Валерійович Петрук. — Треба також брати до уваги, що на першому місці для наших спортсменів навчання в університеті. Гра для них — скоріше задоволення, спосіб переключитися, підтримувати себе у формі.

Цього разу команда ВНМУ не увійшла до трійки призерів чемпіонату, але гравці і тренер переконані, що перемоги ще попереду. Зараз у набутку — досвід яскравих ігор, підвищення майстерності, визначення сильних та слабких місць.

До збірної команди ВНМУ входять 16 студентів та інтернів. Високу майстерність і непересічний рівень підготовки глядачам матчів продемонстрували інтерни Євген Вікторович Ліпко, Лотфі ель Ідресі Хамза, Андроник Арамович Ханзидян, а також студенти Богдан Олександрович Корінний, В'ячеслав Сергійович Пацюк, Муса А. М. Альбхаісі, Тарек Х. Р. Татака, Абдулла Вадія Адман Мохд, Андрій Ігорович Козак, Антон Олександрович Сущенко, Олег Олегович Науменко, Андрій Глібович Даньковський, Нассар Сарі, Олександр Володимирович Хоменко, Вадим Сергійович Демчук, Олексій Сергійович Ящишин.

Дякуємо збірній команді університету та її тренеру за гарну гру і бажаємо плідної підготовки до нового сезону.

«ММ»

МОЛОДИЙ МЕДИК

№2, лютий 2023 р.

ПЕРШИЙ Є!

Студенти ВНМУ завершили збір коштів на автомобіль для ЗСУ

Студентство ВНМУ збило гроші на автомобіль для ЗСУ. Як це відбувалось — розповідь з перших вуст від організаторки збору, студентки 6 курсу, громадської діячки та волонтерки Анастасії Ясенєвої.

Сказали б мені, що зможу зібрати 234 137,9 грн, об'єднавшись зі студентами, ніколи б не повірила. Все почалося геть незаплановано. Надійшов запит від нашого однокурсника з фронту — я відкрила збір.

За місяць ми збрали лише пів суми, грошей катастрофічно не вистачало, а час спливав. Студенти об'єдналися, щоб закрити збір на машину, не маючи зайвої копійки в кишені. Ми проводили ярмарки, конференції, турніри, благодійні акції.

А коли вже наближались до бажаної суми, ціни на авто вирости вдвічі. Палки в наші колеса так і летіли...

Зволікати не можна було, адже кожна хвилинка і кожна секунда коштують на фронті ціле життя. І, зібравши команду, ми вирішили вийти за рамки та організувати масштабну конференцію з акушерства і гінекології — Future me.

Мінімум досвіду, нуль грошей на організацію, оргкомітет — тільки студенти. Ми запросили медійних спікерів, найкращих клініцистів, професорів, які відкрили 8 різних і важливих тем для лікарів в найкращому конференц-залі в серці Вінниці!

Без ніяких перебільшень — нам йшли назустріч усі.

Просимо знижку у 5 разів менше вартості? — Будь ласка!

Запрошуємо на захід крутих лекторів? — Одразу погоджуються.

Шукаємо вагітну для обстеження на конференції? — Я прийду!

Ніхто не відмовив нам у нашій впертості. Всі підтримували, бо ми єдині, ми — українці!

З придбанням авто мені допомагав студент з мого ж потоку Станіслав Гнатівський — висловлюю окрему подяку йому! Вчимося 6 років, і гадки не мали, що на останньому курсі будемо шукати машину для нашого однокурсника.

Гроші збрали, але проблеми не закінчилися. Де знайти машину, чи вона справна технічно, як не натрапити на шахраїв? Занадто велика лежала відповідальність на моїх плечах.

Ціни на автомобілі різко вирости, і попит тільки збільшувався. Прийшли до думки їхати за машиною за кордон, але і це б призвело до додаткових фінансових витрат.

І знову нам допомогли. Виконуюча обов'язки ректора Петрушенко В. В. знайшла нам фонд, який привозить

і перевіряє машини для ЗСУ. Тому машину ми купили дешевше, перевірену, з усіма документами. Щиро від всіх нас висловлюю вдячність Вікторії Вікторівні!

Хочу окремо подякувати моїй команді:

- Марічці Рудишиній, 4 курс, група 7-а.
- Лідії Павлюк, 4 курс, група 2-б.
- Катерині Мизинюк, 2 курс, група 12-б.
- Анні Цвяк, 4 курс, група 44-б.
- Михайлу Суплику, 1 курс, група 44-б.
- Діані Безродній, 1 курс, група 16-а.
- Ірині Полянській, 5 курс, група 15-б.

І всім студентам нашого славетного ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Якщо русня думає, що вони нас зламують, — це буде їхня остання думка! Ми не здамося, бо українці — незламний народ!

На кошти, що залишилися після купівлі, ми провели технічне обслуговування автомобіля із заміною фільтрів та мастил, замінили радіатор пічки та гуму, перевірили розвал-сходження. Заправили повний бак та додали до комплекту 4 повні каністри по 20 л.

Ще ми купили термоковдру й придбали до аптечки шину, биндаж, оклюзійні наліпки, бинти, гемостатичні та протиопікові серветки, щиток на око. Склали до багажника засоби гігієни, цигарки, а ще продукти: каву, чай, консерви, енергетики, солодоші.

Так, цей перший збір тривав дуже довго, але ми зробили висновки і більше не припустимемо помилок. Якщо ми можемо допомогти нашим героям, придбавши машину, ми це зробимо!

Ми зробимо все для нашої України! Ми і є Україна! Дякуємо студентству ВНМУ! Слава Україні!

Третя місія університету втілюватиметься ВНМУ у рамках програми ERASMUS

Роль сучасного університету – не лише забезпечувати навчання та виховання майбутніх спеціалістів. Для прищеплення молодому фахівцю відчуття соціальної відповідальності, а надто у медичній сфері, університети повинні усвідомити й свою третю місію. Ця місія забезпечується ними після навчальної та наукової роботи й полягає у генерації та практичному застосуванні знань за межами академічного середовища, економічному застосуванні досліджень, патентів, у трансфері технологій та в експертизі соціально-економічного розвитку регіону, тісній взаємодії з громадськими організаціями в рамках ефективної реалізації виховної та соціальної роботи.

Саме з метою посилення своєї третьої місії Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова взяв участь разом із європейськими партнерами і переміг у конкурсі ERASMUS-EDU-2022-CBHE, що проводиться за підтримки Європейського союзу, з проєктом UNICOM «Університети – громади: зміцнення співпраці».

Виконання проєкту спрямоване на посилення третьої місії українських університетів та сприяння

кращим практикам співпраці між ЗВО та громадами на основі застосування відповідного досвіду країн ЄС: Італії, Німеччини, Швеції, Чехії та Латвії.

Участь ВНМУ у проєкті, який триватиме 48 місяців, стала можливою завдяки послідовній роботі групи з організації проєктної діяльності університету.

Проєктом створюватиметься комплекс заходів з фокусом на підвищення соціальної ролі університетів та активізацію взаємодії університету й спільноти. Зокрема, розроблятимуться ефективні моделі взаємодії між громадами та університетами для забезпечення соціальної згуртованості, стійкості та сталого розвитку.

Програма, зокрема, передбачає вивчення європейського досвіду взаємодії університетів зі стейкхолдерами громад, створення настанов щодо розвитку третьої місії університетів, впровадження хаектонів та різних форм мобільності. Програма зосереджуватиметься на таких важливих аспектах співробітництва громади та університету, як, зокрема, інклюзивність, підприємливість, соціальна згуртованість, захист навколишнього середовища та громадського здоров'я.

Позаяк розвиток сфери громадського здоров'я є одним із пріоритетів сучасної візії ВНМУ, університет, з огляду на вимоги воєнного стану, зобов'язаний виконати почесну місію унікального навчально-науково-практичного закладу, котрий забезпечує життя та здоров'я жителів регіону. І саме завдяки проєкту UNICOM студенти та викладачі ВНМУ мають унікальну можливість усвідомити свою відповідальність перед громадою задля покращення якості життя в ній.

Водночас підвищення соціальної ролі університетів через активізацію взаємодії між ними та спільнотою як один з результатів проєкту UNICOM призведе до розробки державної політики підтримки третьої місії університетів задля забезпечення соціальної згуртованості, сталості та процвітання України.

Таким чином, формування знань та практичних навичок з реалізації третьої місії університету є внеском ВНМУ до становлення України як європейської держави з сучасними практиками взаємодії академічних закладів та суспільства.

Група з організації проєктної діяльності ВНМУ

Зразу дві грамоти за успішну роботу отримав доцент ВНМУ

Зразу дві грамоти за успішну роботу з талановитою молоддю отримав доцент кафедри анатомії людини Вінницького національного медичного університету імені М.І. Пирогова Володимир Олексійович Коваленко.

Одна з них – від Міністерства освіти та науки України за підписом міністра Сергія Шкарлета, інша – від Вінницьких обласної військової адміністрації та обласної ради від, відповідно, начальника ОВА Сергія Борзова та голови ОР Вячеслава Соколового.

Грамоти видані за підготовку

переможців II та III етапів Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України у 2022 році.

Зокрема, в секції «Медицина» Вінницького відділення МАН на високу оцінку заслужила робота учня 11 класу Вінницького технічного ліцею Миколи Феджаги, виконана під керівництвом доцента Володимира Коваленка.

Подяки були вручені на відкритті обласного туру конкурсу Вінницького відділення МАН України в лютому 2023 року.

Колектив «ММ» вітає Володимира

Олексійовича та бажає йому невичерпного натхнення для нових значущих здобутків в роботі з учнівською молоддю.

«ММ»

Студентське самоврядування ВНМУ отримало нову Раду

Протягом лютого студентська спільнота Вінницького національного медичного університету обирала собі нового очільника: тиждень у телеграм-каналі РСС відбувалась реєстрація кандидатів, 16 лютого опублікували програми 6 претендентів, а вже за тиждень голосуванням у чат-боті був обраний переможець.

Ним став студент 5 курсу медичного факультету № 1 Полажинець Михайло. Основним і найважливішим завданням голови Ради студентського самоврядування Михайло вважає відстоювання інтересів студентів. «...погодження головою РСС документів, що стосуються формату навчання, організації навчального процесу тощо без врахування думки студентів для мене є неприпустимими... вважаю, що перед кожним таким рішенням необхідні інформування студентів та опитування їхньої думки», — написав він у передвиборчій програмі.

Іншими пріоритетами у програмі Михайла Полажинця є відкритість та звітність, збільшення залученості студентства до проектів Ради студентського самоврядування шляхом публічного звітування про діяльність її комітетів.

Також Михайло планує сприяти набуттю студентами усіх необхідних лікареві практичних умінь, домагатися впровадження навчальних курсів, де б здобувачі вищої медичної освіти отримували практичні навички — від надання домедичної допомоги й проведення ін'єкцій до інтубації, набували спеціалізованих практичних умінь.

Важливими в роботі РСС стануть також розвиток і поглиблення співпраці РСС із громадськими організаціями, реалізація спільних проектів та заходів, які б охоплювали якомога більше студентів громадською роботою, стажуваннями й іншими можливостями, та підтримка студентських ініціатив.

За кілька днів новий голова РСС

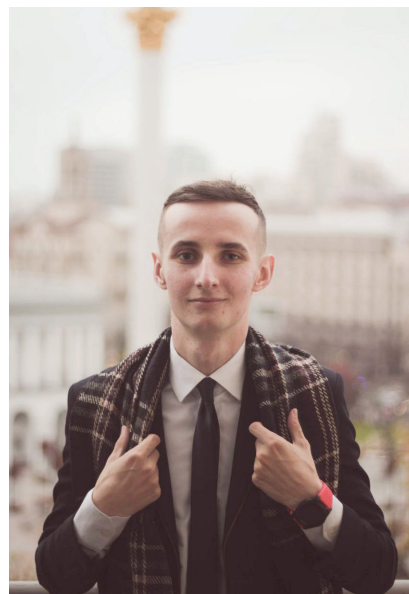
зібрав та опублікував резюме кандидатів до складу Ради, а потім у прямій трансляції в Instagram кожен, хто бажав, міг подивитись інтерв'ю з ними. Згодом були обрані:

- Заступник голови РСС з навчальної діяльності — Плавков Олег, 5 курс.
- Заступник з операційної діяльності — Васильєв Микита, 5 курс.
- Заступник із комунікацій — Шалагай Ольга.
- Секретар — Герасимич Анна, 3 курс.

На прохання «Молодого медика» Михайло розповів, як планує реорганізувати роботу РСС та які має нагальні задуми:

«Крім пунктів, описаних у моїй програмі, основне завдання, що бачу перед собою, — налагодження роботи самоврядування, детальне розмежування компетенцій учасників самоврядування, роботу над нормативно-правовою базою. Робота студентського самоврядування останніми роками була хаотичною, самі студенти не мали механізмів впливу на самоврядування, що й порушило комунікацію між РСС та звичайними здобувачами освіти. Я вважаю, що кожен студент має право брати активну участь в житті самоврядування, адже основне його завдання — забезпечення студентам можливості самостійно вирішувати питання власного дозвілля, навчальної діяльності, брати участь в управлінні університетом та відстоювати свої інтереси.

Самоврядування має бути органом, який може допомогти студенту

з вирішенням будь-якого питання, надасть пораду та консультацію. Щоб досягти цього, маємо ще багато зробити. Насамперед — змінити структуру самоврядування, розширити повноваження делегатів від груп, які отримують більше впливу на РСС, обрати контрольно-ревізійну комісію, яка наглядатиме за правомірністю дій РСС та буде підпорядкована безпосередньо студентській конференції, а отже — кожному з членів спільноти.

Крім цього, звичайно, працюватимемо над іншими завданнями: оновлення (створення) сайту РСС, робота щодо міжнародних обмінів та стажувань, налагодження розподілу атестаційних балів та оновлення правил проектної діяльності».

Бажаємо Михайлові та усій новій команді РСС плідної роботи, ефективних і прозорих комунікацій, успіхів у розвитку можливостей студентського самоврядування.

Романтичний фотофакт

До Дня закоханих спорткомітет ВНМУ провів конкурс парних поз йоги

Умови були прості: виконати з коханою людиною неординарну позу йоги, зробити світлини, описати свою пару в кількох словах й надіслати це інформацію до спорткомітету.

Голосування відбулося 14 лютого у телеграм-каналі РСС.

Дві пари-переможниці отримали квитки до Вінницького академічного музично-драматичного театру ім. М. К. Садовського

Запрошуємо всіх ще раз помилуватись талановитими, спортивними, веселими і закоханими:

Пара 1: Іван Кардач і Юлія Небосклонова «КМС з поїдання піци та печива»

Пара 2: Руслан Трачук та Катерина Гриня «Кохання на виживання!»

Інна Іванівна Андрушко: «Працювати чесно, відкрито, виключно в межах закону і лише на розвиток університету»

Перший рік на відповідальній посаді проректора з науково-педагогічної роботи і міжнародних зв'язків у професора, доктора медичних наук Андрушко Інни Іванівни припав на воєнний час. Вона погодилась розповісти «Молодому медику» про неочікувані виклики, поточний стан роботи з іноземними студентами та плани — нагальні й перспективні.

Розкажіть, будь ласка, нашим читачам, як Ви прийшли у професію лікаря, кого вважаєте своїми вчителями?

Наша родина жила у Бершаді Вінницької області. Після восьмого класу я вступила до Бершадського медичного училища, закінчила його з відзнакою. І далі на сімейній раді ми вирішили, що продовжуватимемо здобувати медичну освіту у Вінницькому медичному інституті. Тоді це видавалося логічним вибором. І хоча на перший погляд здавалося, що цей вибір був обумовлений просто збігом обставин, зараз є усвідомлення, що то була доля.

Все в житті відбувається у належний час і в потрібному місці. І сьогодні, споглядаючи назад, я вдячна долі, що вступила до найкращого медичного закладу України, зрано не лише на Поділлі, а й далеко за межами України, навчалась у ньому. Пишаюся, що саме у Вінницькому медичному університеті пройшов мій розвиток, моє становлення — шлях від лаборанта до сьогоднішньої посади.

Кожний важливий етап в моєму житті завжди був пов'язаний зі змінами, до яких мала адаптуватися, мобілізуватися. Не все давалося легко, але я завжди намагалася опанувати те, чого ще не вмію, працювати з максимально можливою віддачею. Водночас на кожному важливому відтинку професійного розвитку мені таланито спілкуватись, співпрацювати з висококваліфікованими фахівцями, творчими, мудрими наставниками та особистостями, які зумовили широту мого шляху, визначили напрямки моєї наукової діяльності.

Якщо говорити про кандидатську дисертацію, мені пощастило, що я працювала на кафедрі (каф. внутрішньої медицини №1 — ред.) з

професоркою, докторкою мед. наук Валентиною Костянтинівною Серковою, з чудовим педагогом, науковцем, лікарем, мудрою жінкою. Докторську роботу я виконувала з іншим своїм наставником — видатним вченим нашого університету, неперевершеним, талановитим біохіміком, непересічною особистістю, людиною, яка любила життя у всіх його барвах, — професором Олександром Олексійовичем Пентюком. Звичайно, на кожному етапі важливу роль відігравав академік НАМН України професор Василь Максимович Мороз, без підтримки якого, сприяння та розуміння не було б мого старту.

І навіть призначення мене проректором — це вияв великої довіри Василя Максимовича. Нові обов'язки були складними для мене, незвичними, але я намагалася працювати так, щоб не підвести ректора.

Які пріоритети Ви визначили для себе, коли були призначені на посаду проректора з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків?

Працювати чесно, відкрито, виключно в межах закону і лише на розвиток університету.

Ваша теперішня робота вимагає постійної уваги до людей, безлічі різноманітних документів, занурення в юри-

дичні тонкощі, модерування багатьох процесів. Які секрети допомагають Вам все встигати?

До минулого року я не займалась адміністративною роботою. Для мене це було надзвичайно відповідальним, новим складним етапом діяльності, і дотепер виникають питання, які потребують опанування, аналізу, занурення.

А особливих секретів немає. Ранній підйом. Кава — й початок роботи за комп'ютером. Обов'язково планування робочого дня, а ввечері — перевірка за чеклістом, що зроблено, а що ні. Потреба та бажання постійно чомусь навчатись. А найголовніше, це підтримка моєї родини: дорогих батьків, брата, доньки та онучка.

Ви прийняли посаду, а з нею — певну систему роботи. Але так сталося, що буквально через два тижні початок війни спричинив фундаментальні зміни як у житті всіх українців, так і у роботі університету. Як вдалося опанувати ситуацію і як зараз ВНМУ працює з іноземними студентами?

Виклики, хоч і не такі масштабні, почалися з перших днів призначення. Напередодні офіційного призначення та прийняття справ, у четвер (3 лютого 2022 р. — ред.) мені за телефономували о сьомій ранку, що швидко до лікарні доправили нашого іноземного студента без свідомості. Далі — організація візиту Надзвичайного та Повноважного Посла Ісламської Республіки Пакистан в Україні (візит співпав з днем народження проректорки — ред.).

Розпочата 24 лютого війна росії проти України суттєво вплинула на всі аспекти життєдіяльності держави в цілому та, зокрема, наклала відбиток на роботу університету, вплинувши на провадження освітнього процесу, вступну кампанію 2022/2023 року та на міжнародну діяльність.

У лютому 2022 року у нас було до 3 тис. іноземних студентів, яких за перший тиждень війни ми мали евакуювати з Вінниці: довелося розв'язувати проблеми з транспортом, пальним, перетином кордону.

Пережили евакуацію — почалися

відрахування студентів за власним бажанням. Першою та найголовнішою причиною була війна. По-друге, у більшості іноземних країн, першою чергою Медичною радою Індії, заборонене онлайн-навчання. А найчисельнішою діаспорою ВНМУ ім. М.І.Пирогова залишається саме індійська. Отже, почалась підготовка академічних довідок: виявилось, що така процедура не стандартизована, немає чіткого алгоритму, не визначені терміни.

Тобто щодень — це нові виклики. Незважаючи на всі складнощі, у 2022 році на перший курс було зараховано 72 іноземних громадяни за ступеннями, спеціальностями, освітніми програмами, формами навчання відповідно до ліцензії та 37 здобувачів освіти поновлено на навчання в університеті на різних курсах та спеціальностях. Від початку війни більше ніж 500 наших студентів-іноземців, переважно старших курсів, повернулись до України.

У поточному навчальному році навчання проводиться у змішаному форматі. Частина предметів викладається онлайн, інші — офлайн. Більшість іноземних студентів за наявних обставин, на жаль, займаються дистанційно.

Впродовж весняного семестру 2022 р. разом із помічником посла Індії в Україні Резніковим Ю.П. ми провели дослідження щодо того, як дистанційний формат впливає на якість навчання. Адже зрозуміло, що в медичній освіті багато важить практичний компонент освітньої програми, і та ж Медична рада Індії, зокрема, вимагає, щоб студент мав щонайменше рік практичних занять.

Проведене опитування студентів медичних ЗВО України та аналіз результатів засвідчив, що понад 50% не відмічають погіршення якості надання освітніх послуг в онлайн-форматі, водночас понад 70% здобувачів освіти вказали на зниження якості саме практичної підготовки, відсутність чи суттєве обмеження можливості навчатись безпосередньо біля ліжка пацієнта.

На мою думку, в медичних закладах освіти можуть бути використані окремі елементи дистанційної освіти. Це регламентовано і нормативно-правовими актами нашої держави, у нашому університеті розроблені відповідні положення.

Але саме елементи: як-то відеолекції, консультації. Такий формат важливий, особливо для іноземних студентів задля збереження комунікації з ними. Натомість оволодіння практичним компонентом освітніх програм, набуття практичних навичок та вмінь, наочний розбір клінічних випадків потребують роботи в клініці, в симуляційних центрах.

Окрім цього, війна зацентрувала, висвітлила слабкі місця та окреслила нові виклики — стосовно програм академічної мобільності, програм обміну, наявності філій університету у безпечних місцях, країнах.

Ми почали працювати над цим запитом. Але проблема не у відсутності бажання чи браку викладачів для реалізації програм мобільності, а у певних юридичних, адміністративних та організаційних моментах, які не можна вирішити швидко, — і наразі вони не є повністю вирішеними.

До нас звертались університети з Грузії, Азербайджану стосовно програм обміну, але пропозиції, що надходили, на сьогодні є не зовсім прийнятними для університету в юридичному та інших аспектах. Задля організації програм академічної мобільності, стажувань і практичної підготовки здобувачів вищої освіти у 2022 році підписано договір про співпрацю з Університетом Яна Кохановського у місті Кельце та тривають перемовини з медичним інститутом Ягеллонського університету у Кракові.

Сподіваюся, що до початку нового навчального року ми зможемо реалізувати ці домовленості, наміри на перспективу. Натомість маю міцну віру в те, що закінчиться війна і всі наші іноземні студенти повернуться до України, що ми відновимо в повному обсязі аудиторну форму навчання.

Якби зараз Вам як проректору надали необмежений фінансовий карт-бланш на реалізацію будь-яких проєктів, щоб ви зробили першо-чергово?

Насамперед хочу зазначити, що наш університет під багаторічним керівництвом Василя Максимовича Мороза досяг визначних успіхів у всіх аспектах діяльності. А необхідність тих кроків, мрій, бажань за наявності необмеженого фінансового карт-бланшу, які я зараз окреслю, обумовлена тим, що сучасний світ вимагає нових підходів, змін у стандартизації низки процесів, їх уніфікації, вимагає нового ритму в багатьох аспектах діяльності університету.

Для збереження й збільшення контингенту студентів-іноземців, розширення географії країн у першу чергу потрібно пройти акредитацію у Незалежній агенції з акредитації та рейтингу (IAAR) і отримати сертифікат міжнародної інституційної акредитації. Це дозволить визнавати диплом ВНМУ у багатьох країнах світу, адже чимало наших випускників підтверджують свої дипломи в американських вишах.

Зокрема, у співпраці з ECFMG

(Educational commission for foreign medical graduates) США було підтверджено близько 100 документів випускників ВНМУ ім. М.І. Пирогова за різні роки випусків. До 2024 р. наші дипломи ще можуть визнаватись без сертифіката IAAR, далі це стане неможливим.

За підтримки в.о. обов'язків ректора Вікторії Вікторівни Петрушенко зроблено перший крок в цьому напрямку — подано заявку на акредитацію, очікуємо на відповідь. Як показує аналіз вимог до проходження акредитації, процес акредитації є досить тривалим і за інтенсивної та злагодженої нашої роботи у рамках термінів, визначених Агенцією, він займе близько півтора року.

Враховуючи досвід останнього року, можу сказати, що потрібна постійна активна промоція університету — не разова, а ґрунтовна й послідовна. Оновлення, осучаснення сайту, відеоматеріалів, насамперед вдосконалення вебсторінки факультету підготовки іноземних громадян.

Необмежений фінансовий карт-бланш використала б на модернізацію нашого симуляційного центру з оснащенням сучасними тренажерами, на яких можна буде відпрацьовувати та вдосконалювати практичні навички роботи зі стандартизованим пацієнтом відповідно до стандартів кращих практик.

Дещо доповнила б освітні програми саме з орієнтацією на потреби іноземних студентів з урахуванням міжнародних стандартів у галузі медичної освіти. Бо у деяких питаннях зараз ми бачимо відмінність у підходах, і багато що треба узгодити. Це потребує великої роботи і, безумовно, коштів.

Якщо говорити про міжнародну діяльність глобально, то цей напрямок потребує розробки й втілення стратегії інтернаціоналізації — як в освітній, так і в науковій сфері: через створення спільних освітніх програм, програми подвійних дипломів, розширення програм академічної мобільності, співпраці в рамках міжнародних проєктів, отримання грантів. Можливо, на часі розробка власних проєктів. Все це потребує, звичайно, суттєвих фінансових вкладень та людських ресурсів.

Маю переконання, що такі заходи на часі та необхідні. Й сподіваюся — вони будуть втілені, реалізовані, бо співпало так, що багато з моїх задумів є частиною стратегії розвитку, яку нещодавно запропонувала в.о. обов'язків ректора Вікторії Вікторівни Петрушенко. Певнена, що спільними зусиллями усіх ми зможемо модернізувати університет й інтегрувати його до європейського освітньо-наукового простору.

Спілкувалась Тетяна Ігнатєва

Британський хірург провів складну операцію разом з вінницькими колегами

Під час візиту до Вінниці знаний британський хірург, очільник відділення пластичної та реконструктивної хірургії лондонського Королівського коледжу хірургів Англії Шихан Хеттіарачі провів складну операцію з використанням лоскутної техніки для закриття дефектів м'яких тканин.

Доктор Шихан Хеттіарачі має широке поле дослідницьких інтересів, яке включає результати після важких травм, результати після реконструкції кінцівок, тканинну інженерію для реконструкції травми та трансплантацію руки, якою він займався, отримавши трирічну дослідницьку стипендію (Массачусетська загальна лікарня, Гарвардська медична школа, Бостон, США).

В рамках візиту британського колеги сумісно з працівниками кафедри хірургії № 2 та лікарями КНП «Міська клінічна лікарня швидкої медичної допомоги» були виконані оперативні втручання з використанням лоскутної техніки для закриття дефектів м'яких тканин. Такі операції є технічно складними та виконувались вперше в клініці хірургії № 2 на базі КНП «Міська клінічна лікарня швидкої медичної допомоги».

Пацієнт з мінно-вибуховим пораненням м'яких тканин правого плеча та пошкодженням кісткових структур потребував оперативного

втручання. Після підготовки рани за допомогою VAC-системи перед операцією було визначено за допомогою міні-доплекса ангіосоми (артерії, які живлять лоскут) спини.

Оперативне втручання тривало 5 годин. Першим етапом операції було виділення параскапулярного шкірно-підшкірного лоскута з судинною ніжкою, довжиною близько 15 см. Далі створено два тунелі: підм'язовий (під m. teres major та частково musculus latissimus dorsi) та підшкірний (в паховій ямці).

Через вказані тунелі шкірно-підшкірний лоскут на судинній ніжці було переміщено на передню поверхню плеча та фіксовано безперервним швом до країв рани. Таким чином дефект м'яких тканин передньої поверхні плеча був закритий шкірно-підшкірним лоскутом зі спини. Пацієнта виписали зі стаціонару на дев'яту післяопераційну добу.

В одній команді з британським хірургом працювали українські лікарі та співробітники університету:

- Анестезіологічна служба: лікар-анестезіолог Гуменюк Микола Васильович, лікар-анестезіолог Гуменюк Ігор Миколайович, лікар-інтерн Шмалюх Тетяна Петрівна.
- Хірурги: доцент кафедри хірургії N 2 Форманчук Тетяна Володимирівна,
- аспірант кафедри травматології Вербін Максим Володимирович.
- Операційна медична сестра Кіденко Анастасія.

Щиро дякуємо лікарю Шихану за допомогу, можливість отримати унікальний досвід та набути нових оперативних навичок.

**Тетяна Форманчук,
доцент кафедри хірургії № 2**

Михайло Володимирович Йолтухівський: «Я закохався в науку, і вона мене більше не відпустила»

Понад пів сторіччя життя, пов'язаних з Вінницьким медичним університетом, присвячених науковій та викладацькій діяльності... Співбесідник «ММ» — професор, д-р. мед. наук, завідувач кафедри нормальної фізіології ВНМУ Михайло Володимирович Йолтухівський.

Михайле Володимировичу, яким був Ваш шлях у професію лікаря?

Медицину я вподобав ще в дитинстві. Батько мого однокласника Негребецький Сигізмунд Сигізмундович працював фельдшером. Це була чудова високопрофесійна людина. Навіть сьогодні він є для мене взірцем того, яким має бути сімейний лікар.

Крім того, мої шкільні вчителі, без винятків, заклали фундамент любові до знань і тим створили стартовий майданчик для подальшого навчання. Зокрема, вчитель біології Андрій Андрійович Токар прищепив любов до цієї дисципліни та усіх процесів, пов'язаних із нею. Тому, коли настав час обирати професію, сумнівів у мене не виникло.

Вісім класів школи я закінчив з грамотою та був зарахований на перший курс Кам'янець-Подільського медичного училища. З власного викладацького досвіду тепер можу оцінити, як пощастило мені з талановитими викладачами медучилища. Закінчив його у 1972 р. з дипломом з відзнакою. Потім два місяці працював фельдшером амбулаторії сільської дільничної лікарні, а у вересні був зарахований на перший курс педіатричного факультету Вінницького медичного інституту ім. М. І. Пирогова.

У групі були переважно випускники медичних училищ, під час навчання ми майже всі працювали в лікарнях, на швидкій допомозі. Але, попри це, пропусків не те що практичних занять, навіть пропусків лекцій не було: всі були мотивовані здобути гарну освіту.

Уже на першому курсі я познайомився з Михайлом Степановичем Пушкарем, який працював на кафедрі патологічної анатомії. Він залучив мене до громадської роботи, привів до наукового гуртка на кафедрі нормальної фізіології. Моїм першим керівником була тоді ще аспірант, а нині — професор-фізіолог Людмила Олександрівна Солюйова.

Надзвичайно поталанило також і з викладачем кафедри — навчав мене молодий талановитий асистент Василь Максимович Мороз. Привчив нестандартно мислити, вивчати проблемні питання за багатьма джерелами, ретельно аналізувати деталі (В. М. Мороз — д. мед. наук, професор, академік НАМН України, ректор ВНМУ у 1988-2023 роках — ред.).

Усі шість років навчання я був членом фізіологічного студентського наукового гуртка. Закінчив медінститут з відзнакою у 1978 р., й Вчена рада рекомендувала мене до виконання наукової роботи.

Ми знаємо, що ви багато років були активним членом редколегії «Молодого медика»...

Так. У нас в редколегії була чудова потужна команда: я працював з доцентами кафедри анатомії Недорізанюк Оленою Михайлівною, Смольським Леонідом Павловичем, доцентом кафедри патологічної анатомії Пушкарем Михайлом Степановичем.

Тоді з редакцією багато співпрацювали представники студентського активу: Погорілий Василь Васильович, Коваленко Володимир Олексійович, Березняк Михайло Андрійович. І ще цікава справа, до якої була причетна редакція: курсові та факультетські стінні газети. Була тоді така форма студентського самоврядування. Ми як редколегія допомагали з ідеями, оформленням, правильністю мови.

Степан Кіндратович Псюк тоді був секретарем парткому й хтось йому

пожалівся: мовляв, вивісили газету, а хтось зняв. Він відповів: «Отже, газета влучила в ціль!»

Тоді «Молодий медик» виходив раз на тиждень, друкувався в обласній типографії. А крім газети на папері у нас, з ініціативи професора Пушкаря, виходила університетська радіогазета. Вона звучала кожного дня на великій перерві. Диктором був Ігор Володимирович Сергета (нині - д-р. мед. наук, проф, зав. каф. загальної гігієни та екології ВНМУ - прим. ред.).

Робота у редакції не тільки дала мені можливість спілкування з такими цікавими людьми, але й стала гарною школою української мови. Особливість у тому, що викладали тоді російською мовою, а «ММ» виходив українською. Й практично всі матеріали доводилось перекладати.

Потім, коли почалось викладання українською на кафедрі, мені було значно легше: я був підготовлений до мовного середовища роботою з професійними редакторами, коректорами. З того часу завжди тримаю під рукою російсько-український словник та правопис.

Праця у редакції мала велике значення для навичок роботи з навчально-методичними документами. До речі, наша кафедра вперше в Україні видала російсько-український фізіологічний словник.

Вибір кафедри нормальної фізіології для подальшої наукової роботи був законним, адже Ви, власне, зробили його ще студентом?..

У виборі кафедри нормальної фізіології ключову роль зіграв чудовий колектив та авторитет завкафедри — професора, д-ра мед. наук, Ніни Василівни Братусь. Її людські якості, ставлення до студентів, науковий авторитет — усе це призвело до того, що без сумнівів залишився на очолюваній нею кафедрі, який і присвятив 45 років своєї роботи.

**Початок.
Продовження на 8-й стор.**

«Я закохався в науку, і вона мене більше не відпустила»

*Продовження.
Початок на 7-й стор.*

Пощастило з вчителями, котрі навчали, як робити добре: і Ніна Василівна такою була, і Василь Максимович таким є. Ніна Василівна дійсно навчала, як працювати. Над мою кандидатською дисертацією ми працювали разом із перших сторінок. Написав параграф — і до Ніни Василівни. Вона сідає і вчить, як треба правити. Й далі ти вже пишеш з урахуванням її рекомендацій.

Пам'ятаю, як цікаво викладав Василь Максимович. І мені як студенту навіть якось соромно було відповісти тільки за підручником. Щось треба було ще прочитати, знати більше.

На кафедрі нормальної фізіології я працював на посадах старшого лаборанта, аспіранта, асистента, старшого викладача, доцента, професора, а з 2015 р. є завідувачем кафедри.

У Вас цікава географія захистів: кандидатську роботу захищали у Вірменії, докторську — у Донецьку. Як так склалося?

Моїм вчителем і науковим керівником була професор Братусь Ніна Василівна — спеціаліст з фізіології мозочка. В СРСР центрів, що займалися його вивченням, було лише чотири: у Вінниці, Кишиневі, Єревані та Ленінграді.

Кандидатська робота була присвячена електрофізіології мозочка, тож куди мав їхати захищатись? До Фанарджяна! Віктор Варфоломійович був всесвітньовідомим фізіологом, президентом АН Вірменії, членом-кореспондентом АМН СРСР.

Захист в Єревані — то була висока планка, але ми були впевнені у своїх силах. В Єревані мене дуже приязно зустріли, і то, звичайно, був вияв поваги насамперед до Ніни Василівни.

Консультантом моєї докторської дисертації був Мороз В.М. Захист відбувся у Донецькому державному медичному університеті — там на той час теж був потужний науковий центр з дотичними до нашого напрямками діяльності.

Як ви отримали звання «Винахідник СРСР»?

За свій найперший винахід — спосіб діагностики панкреатиту. Розробляли його разом із клініцистами. Наша робота дала змогу визначити характер запалення і його локалізацію за електричними характеристиками підшлункової залози. Власне, після цього дослідження я ще більше закохався в науку, яка мене більше й не відпустила.

Якими науковими розробками Ви займаєтесь зараз?

Зараз особливе зацікавлення викликає дослідження, пов'язане зі способами реєстрації електрокардіограми. У нас багато наукових розробок, які торкаються саме телемедицини. От, наприклад, ми реєструємо показники центральної нервової системи у тварини, яка перебуває в умовах вільної поведінки. Тобто, сигнали передаються тільки завдяки телепередачі інформації.

Так само вже оформлений у нас винахід щодо телепередачі фонокардіограми, який дозволяє оцінити стан оператора при роботі в екстремальних умовах, або ж бійця-розвідника, який пішов на завдання. За показниками роботи серця можна визначити чимало факторів (наприклад, наявність емоційного напруження, стресу, тривожності) і, так би мовити, дистанційно оцінити стан здоров'я людини.

Таким самим способом можна стежити й за іншими органами, навіть визначити показники електричної активності мозку, електричну здатність м'язів, котрі керують рухами очей тощо. Зазвичай такі напрацювання використовуються в космічній та авіаційній галузі, але й у військовій будуть корисними.

Якими життєвими принципами Ви керуєтесь за прикладом Ваших учителів?

Перш за все — любити людей. Чесно виконувати свою роботу. Не обманювати нікого.

Слушно кажуть: речі треба робити такими, як ти хочеш. А людей сприймати такими, як вони є. Найважливішими є відносини в колективі.

Спілкувалася Тетяна Ігнат'єва

Вітаємо ювілярів лютого:

- Андрушко Інну Іванівну — проректорку з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків
- Башинську Олену Іванівну — доцентку кафедри анатомії людини
- Беляєва Едуарда Вікторовича — завідувача кафедри ортопедичної стоматології
- Дремлогу Ірину Анатоліївну — головну бібліотекарку Наукової бібліотеки ВНМУ
- Зінченка Петра Васильовича — столяра будівельної групи
- Йолтухівського Михайла Володимировича — завідувача кафедри нормальної фізіології
- Ковальського Володимира Володимировича — спюсаря-сантехніка гуртожитку ПО
- Лук'яновича Ігоря Леонідовича — асистента кафедри психіатрії, наркології та психотерапії
- Мельника Олександра Миколайовича — сторожа корпусу лікувальної фізкультури
- Муренко Галину Петрівну — завідувачку господарства господарчого двору
- Орловську Людмилу Сергіївну — лаборантку кафедри ортопедичної стоматології
- Паламарчук Ніну Віталіївну — старшу лаборантку кафедри біологічної та загальної хімії
- Палій Ірину Гордіївну — завідувачку кафедри внутрішньої та сімейної медицини
- Рижук Юрія Анатолійовича — столяра морфологічного корпусу
- Саврун Тетяну Ігорівну — доцентку кафедри педіатрії № 1
- Старинець Наталію Георгіївну — доцентку кафедри неврології та нейрохірургії ФПО
- Трофимову Тетяну Гордіївну — сторожа морфологічного корпусу
- Чекотун Тетяну Вікторівну — доцентку кафедри педіатрії № 1
- Чубар Ірину Миколаївну — прибиральницю службових приміщень морфологічного корпусу
- Юрченка Петра Олександровича — доцента кафедри біологічної та загальної хімії

Зичимо ще багато плідних та щасливих років життя, миру на нашій землі, злагоди й добробуту. Хай життя примножується новими професійними та особистими здобутками, зігриває любов'ю і повагою від близьких та колег!